

L'evangeli del segon diumenge de Pasqua ens parla sobre la presència de Crist ressuscitat enmig de la comunitat dels deixebles, que diu que estaven tancats en una mateixa casa, aquell mateix diumenge, però amb les portes tancades per por dels jueus. Podem imaginar quin era l'ambient en aquella casa abans que Jesús s'hi fes present. Per dir-ho amb poques paraules: aquells homes encara no havien vist res. A tot estirar, havien sentit paraules, però per creure els calia veure-hi. I Jesús ressuscitat es deixa veure, cosa que els infon una gran alegria i molta pau.

Quan Tomàs s'incorpori al grup li podran dir exultants: *"Hem vist el Senyor!"*. Té molta força aquesta frase i molta teologia. Primerament, ens diu que Déu mai no el podem veure nosaltres, sinó que és ell qui es deixa veure. I en segon lloc, veure el Senyor no està a l'abast de qualsevol sinó d'uns pocs, els apòstols, i també Maria Magdalena, que gràcies a haver vist el Senyor participa de la missió dels apòstols, és de fet una apòstol.

"Hem vist el Senyor!", comuniquen a Tomàs, però ell, avançant-se a l'agnosticisme modern, posa unes objeccions ben actuals: Només s'ho creurà si ho pot veure amb els propis ulls i tocar-ho amb les pròpies mans, i a més, si pot comprovar que aquest "Senyor" que els altres han vist és el mateix que ell havia conegut.

A pesar del seu escepticisme, Jesús ressuscitat també es deixa veure per Tomàs, però a la vegada proclama una nova i darrera benaurança: *"Feliços els qui creuran sense haver vist!"*. I aquesta val per a tots nosaltres, per a tots els qui no hem tingut el privilegi de veure res i, això no obstant, hem cregut.

Tomàs representa tots els creients, els qui anem avançant a les palpentes, entre dubtes i entrebancs, perquè el dubte sempre acompanya la fe, és com l'altra cara de la medalla de la fe. Hi ha dubtes que provenen de nosaltres mateixos: de la dificultat de créixer, d'avançar com a creients, de la impressió que sempre estem allà mateix, incapaços de superar les nostres limitacions... I també hi ha els dubtes que provenen de l'ambient, de la societat tan laica en què vivim, on ens percebem cada dia més com una minoria... i és natural que ens preguntem: Hi haurà cristians després de nosaltres?

I mentre estem amoïnats pels dubtes, Jesús ens diu: *—Pau a vosaltres! No tingueu por... jo seré amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món*. Sabent això, què hem de témer?

Als qui es van educar abans el Concili, segurament els van ensenyar una cosa que els joves no fem. Dintre la missa, quan el celebrant (després de dir les paraules de la consagració) aixecava el pa i el calze, cada fidel deia en veu baixa les mateixes paraules de l'apòstol Tomàs: *"Senyor meu i Déu meu"*. Encara hi ha persones que ho fan. I és una preciosa professió de fe.

Avui dia només podem veure el Crist ressuscitat a través de signes sagrats i descobrir-lo "disfressat" en les persones, especialment quan es troben en situació de necessitat.

En els moments de dubte, de desànim i cansament com a creients, diguem-nos a nosaltres mateixos la benaurança de l'evangeli d'aquest diumenge: *"Feliços els qui creuran sense haver vist!"*.

Enric Roura

PASQUA ÉS EL CONTAGI DE L'ESPERANÇA

Continuem confinats a casa. Ja han passat cinc setmanes i la majoria de la població experimenta un comprensible cansament d'aquesta vida de clausura.

Cansament i angúnia perquè no sabem la magnitud real d'aquesta tragèdia ni tampoc veiem el seu final. Les autoritats procuren minimitzar les xifres d'infectats i de morts a causa del covid-19, però tots els indicis indiquen que, durant el darrer mes, la mitjana de defuncions a casa nostra pot arribar a multiplicar-se per tres. Com sempre, no sabrem la veritat fins que tot hagi passat.

Cansament, angúnia... i molta preocupació pel desastre econòmic que ens ve a sobre. Els experts en economia diuen que podem patir una crisi semblant a la dels anys 30 del segle passat. Certament, no falten en aquests moments profetes de calamitats. Però ara, més que mai, necessitem veus que ens infonguin esperança. Veus com la del papa Francesc. Sens dubte l'autoritat moral més prominent en aquest mar de mediocritat on naufraga la política mundial.

El papa no para d'exhortar tothom, creients i no creients, amb gestos i paraules. Ens anima a aprendre les lliçons d'aquesta greu crisi i a treballar perquè el món sigui millor d'ara endavant.

En el seu vigorós missatge de Pasqua d'enguany, va dir:

"Pasqua és el contagi de l'esperança: «Crist, la nostra esperança, ha ressuscitat!». No es tracta d'una fórmula màgica que fa desaparèixer els problemes. No, no és això la resurrecció de Crist, sinó la victòria de l'amor sobre l'arrel del mal, una victòria que no «passa per sobre» del sofriment i la mort, sinó que els travessa, i obre un camí en l'abisme, transformant el mal en bé, signe distintiu del poder de Déu."

(...)

"Les paraules que realment volem escoltar en aquest temps no són indiferència, egoisme, divisió i oblit. Volem bandejar-les per sempre! Aquestes paraules sembla que prevalen quan en nosaltres triomfa la por i la mort; és a dir, quan no deixem que sigui el Senyor Jesús qui triomfi en el nostre cor i en la nostra vida".

Enric Roura, rector.

PER QUÈ ET QUEIXES?

Per què et queixes d'estar aïllat a casa teva? Ja has pensat en aquells que ni casa no tenen i estan obligats a viure constantment en risc d'infectar-se? O potser el teu cor és una cambra farcida d'ego, sense lloc per a ningú més?

Per què et queixes, si vius en una presó de luxe, amb llibertat per fixar els teus horaris i escollir el menjar que t'agrada? Pensa en aquells que han de fer llarguíssimes cues per rebre un plat de menjar calent de la caritat pública.

Per què et queixes d'haver-te vist obligat a cancel·lar la festa d'aniversari o de casament, i d'haver avançat uns diners que et tornaran? Què preferiries: una festa amb el coronavirus circulant entre els teus convidats o protegir la teva vida i la dels altres per a altres festes futures?

Per què et queixes de no poder fer ara aquell viatge que tan somiaves i fa temps que tenies programat, i veure't forçat a quedar-te reclòs en el teu espai domèstic? Per ventura seria millor un bitllet només d'anada cap a la mort?

Per què et queixes de no poder sortir al carrer, a trobar-te amb els amics i tornar a la teva rutina de treball i d'oci? Encara pots trucar per telèfon, o potser treballar des de casa per internet i improvisar els teus propis mètodes de gimnàstica.

Per què et queixes del fet de ser una persona gran i figurar entre els més vulnerables? Alguna vegada se't t'ha passat pel cap de pensar que el millor de la vellesa és no haver mort jove? Ja has arribat a aquesta edat; per tant, tingues cura de protegir la teva vida per a alguns anys més, o qui sap si dècades.

Per què et queixes que t'hagin obligat a tancar el teu negoci o la teva oficina, sa-

bent que tindràs moltes pèrdues? T'imagines que si no s'haguessin pres aquestes mesures restrictives, la pandèmia es multiplicaria fins al punt d'infectar-te a tu i als teus éssers estimats?

Per què et queixes de tantes pèrdues o privacions? No has pensat mai en les persones en situació de guerra, en els refugiats, en els qui no tenen accés a cap sistema de salut? No calculis les teves pèrdues: comptabilitza més aviat els teus guanys, com és estar viu, fruit de bona salut i gaudir de l'escalf de la família.

Per què et queixes de la solitud que t'obliga a una trobada més íntima amb tu mateix? ¿No és més aviat l'hora de fer un balanç de la pròpia vida, de revisar els valors personals i reconsiderar les conviccions profundes? ¿No és el moment de reinventar-te?

No et planyis! Tens un sostre, tens garantit el menjar i una bona salut. Ets un privilegiat. Plany aquells i aquelles que no tenen res d'això. No perquè ho hagin triat, sinó perquè són víctimes d'un sistema econòmic selectiu i excloent, en el qual els interessos del capital privat estan per sobre dels drets col·lectius.

Per què et queixes de no poder sortir al carrer, a trobar-te amb els amics i tornar a la teva rutina de treball i d'oci? Tampoc hem de pretendre avançar els dissenys de Déu. A la vida no hi ha res que tingui més valor que la pròpia vida.

Guarda el teu pessimisme per a dies millors. I repeteix la "pregària" de Fernando Pessoa: "Senyor, protegeix-me i empara'm. Fes que jo em senti teu. Senyor, allibera'm de mi mateix!".

Frei Betto

EL DUBTE MATA

Un muntanyenc, obsessionat per conquistar l'Aconcagua, va iniciar la seva aventura després d'anys de preparació. Volia la glòria per a ell tot sol; per tant, va pujar-hi sense companys. Va començar a pujar i se li va anar fent tard. Com que no anava preparat per acampar, va continuar pujant, decidit a fer el cim. La nit anava caient sobre les muntanyes; ja no es podia veure absolutament res. Tot era fosc, visibilitat nul·la, no hi havia lluna i les estrelles estaven cobertes pels núvols. Pujant per un penya-segat, a només cent metres del cim, va relliscar i es va precipitar muntanya avall... Baixava a una velocitat vertiginosa; només podia sentir la lleugeresa del seu cos, que rebotava com una pilota sobre el vessant glaçat de la muntanya, i la terrible sensació de ser engolit per la gravetat. Continuava caient... i en aquells moments angoixats, van passar ràpidament per la seva ment tots els instants de la seva vida, bons i dolents... Pensava que es moriria; però, de sobte, va sentir una estrebada tan forta que gairebé el parteix en dos trossos... Com tot alpinista experimentat, havia clavat estakes de seguretat a una corda llarguíssima que el tenia subjectat per la cintura. En aquells moments de fosc i impotència, suspès en l'aire, cridava: «Déu meu, ajudeu-me!» De sobte, una veu greu i profunda li contestà, del cel estant: —«¿Què vols que faci, fill meu?» —«¡Salva'm, Senyor!» —«Realment creus que et puc salvar?» —«N'estic segur, Senyor» —«Llavors, talla la corda que et sosté...». Hi va haver un moment de silenci i quietud. L'home es va aferrar més a la corda... i no es va deixar anar com li indicava la veu.

I explica l'equip de rescat que, dies més tard, van trobar penjat a un alpinista congelat, mort, agafat fermament amb les mans a una corda... a tan sols dos metres de terra.

Senyor Jesús: Entres a la casa "amb les portes tancades",
et poses enmig d'ells, els desitges la pau,
els envies a continuar la missió del Pare.
Però tu prou sabies que tot això no era suficient.
Faltava el més important: la força i el tarannà per realitzar-ho: el teu Esperit.
El mateix Esperit que et va portar a ser bona notícia per als pobres,
El que et va impulsar a posar en llibertat els oprimits,
El que et va sostenir en proclamar l'amor incondicional del Pare.
Per això els dones el teu Esperit: "Rebeu l'Esperit Sant".
I a partir d'aquest moment comença l'Església.
Un petit grup emprèn la teva mateixa tasca:
reconciliar homes i dones amb l'amor del Pare.
És possible avui repetir el mateix gest?
Pots, Senyor Jesús, exhalar avui el teu alè sobre nosaltres?
Has entrat a casa nostra, el nostre temple;
t'has posat enmig nostre;
ens has donat la teva pau, ens has enviat a la mateixa missió.
Però sabem molt bé que sense el teu Esperit és impossible realitzar-la.
Exhala, doncs, Jesús nostre, el teu alè sobre nosaltres;
Dona'ns la teva força i el teu tarannà, el teu estil missioner.
Estem disposats a rebre'l amb tot el nostre cor.
Actua en nosaltres, Senyor!